

Έχει τέλος ο εξευτελισμός της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ; «Μέχρι να γίνει τέλειος», λέει ο ποιητής. Αλλά μέχρι τότε θα εξευτελίσουν και τη ζωή και τη συνείδηση λαού και νεολαίας. Δεν πρέπει, δεν μπορεί, να τους περάσει!

Η κυβερνητική ξεφτίλα με το νομοσχέδιο για το δήθεν παράλληλο πρόγραμμα, που η κυβέρνηση υποχρεώθηκε να αποσύρει μόλις ...έβηξαν οι Βρυξέλες, δείχνει καθαρά ποιος κυβερνά σε αυτό τον τόπο. Ούτε κιχ δεν μπορούν να κάνουν ο Τσίπρας και οι υπουργοί του αν δεν πάρουν άδεια από τα ιερατεία της αντιλαϊκής πολιτικής ΕΕ και ΔΝΤ. Δεν το ξέραμε; Μα το έκαναν και οι προηγούμενοι, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ το υπέγραψε από τις 20 Φλεβάρη 2015 (πως δεν θα νομοθετεί χωρίς να έχει συμφωνήσει με τους θεσμούς) και ξανά φαρδιά – πλατιά στο 3ο μνημόνιο τον Αύγουστο. Άλλο να το βλέπεις όμως... Το νομοσχέδιο που απεσύρθη δεν ήταν καμιά επαναστατική πράξη, ένα συνονθύλευμα μέτρων φτωχοκομείου ήταν, ενώ περιείχε και μνημονιακές υποχρεώσεις. Και γι' αυτό μπορεί ορισμένες πλευρές να ξανάρθουν, ακόμα πιο πετσοκομμένες από το κουαρτέτο. Ο βρυχηθμός των Βρυξελλών αποσκοπούσε περισσότερο στο να υπογραμμιστούν ξανά οι κανόνες του παιχνιδιού...

Ενδιαφέρον έχει όμως και γιατί το προώθησε η κυβέρνηση. Παρότι θέλει να εμφανίζεται παντοδύναμη αξιοποιώντας κυρίως την πολιτική αδυναμία και την μνημονιακή συμφωνία της αστικής αντιπολίτευσης στη Βουλή, καταλαβαίνει πως τα δύσκολα είναι μπροστά της. Αξίζει να σημειωθεί πως η κινητοποίηση των συνταξιούχων την Πέμπτη ήταν αρκετά μαζική και μαχητική, ενώ ο αγωνιστικός αναβρασμός σε κλάδους και μέτωπα (πεντάμηνα δήμων, νοσοκομεία κ.α.) δείχνει πως σημαντικά τμήματα των εργαζομένων και της νεολαίας δεν αποδέχονται μοιρολατρικά την κατάσταση και παίρνουν θέσεις μάχης. Κάτω από το πέπλο απαισιοδοξίας, απογοήτευσης και συχνά απόγνωσης που σκεπάζει το λαό, υπάρχει οργή και αναζήτηση διεξόδου, που μπορεί να πάρει αγωνιστική και ανατρεπτική κατεύθυνση. Ήθελε λοιπόν και θέλει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ να ρίξει στάχτη στα μάτια, να πει ότι κάτι κάνουμε κι εμείς για το φτωχό λαό, για να προετοιμάσει το έδαφος για τη μεγάλη μάχη του ασφαλιστικού και του εργασιακού, σε συνδυασμό με την επίθεση στους φτωχομεσαίους αγρότες και τη συγκρότηση του Ταμείου γενικού ξεπουλήματος, που έρχονται.

Για να περάσει η κυβερνητική επίθεση θα χρησιμοποιηθεί και το καρότο («παράλληλο πρόγραμμα») και το μαστίγιο. Κι όσα έγιναν προχθές στην Θεσσαλονίκη, με την απρόκλητη όσο και προκλητική επίθεση δυνάμεων των ΜΑΤ κατά νέων της ΕΑΑΚ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που πήγαιναν σε αντιπολεμική διαδήλωση, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό συντρόφων και τη σύλληψη δύο απ' αυτών (πάγια τακτική των ένστολων τραμπούκων, όταν σε κτυπούν, σου κάνουν και μια μήνυση για να εμφανιστούν ...αμυνόμενοι), μόνο ως τυχαίο περιστατικό δεν μπορεί να θεωρηθεί (βλ. σελ. 14). Η νέα υπόθεση «ζαρντινιέρα», είναι μια σαφής ένδειξη πως ο κρατικός μηχανισμός καταστολής, όπως έκανε εξάλλου και το καλοκαίρι στις ψηφοφορίες για το μνημόνιο, θα δράσει ενάντια στο μαζικό κίνημα και ειδικά στις πιο μαχητικές και ανατρεπτικές δυνάμεις. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ επιμένει και σε αυτό το επίπεδο να βρομίζει το όνομα της Αριστεράς.

Οι εξελίξεις αυτές υποχρεώνουν σε αποχωρισμό από τις νανουριστικές αυταπάτες. Πρώτον, η κυβέρνηση Α. Τσίπρα και η «εταιρεία οικονομικών δολοφόνων» κεφάλαιο – ΕΕ – ΔΝΤ δεν πρόκειται να παραχωρήσουν τίποτα στον λαό. Ό,τι μπορεί να κερδηθεί, όποια ρωγμή, καθυστέρηση, ανακοπή, κατάκτηση μπορεί να επιβληθεί (και μπορούν!) θα είναι αποτέλεσμα του αγώνα ενός μαχητικού, ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος. Άρα, εκεί πρέπει να στραφεί άμεσα η προσοχή όλων των μαχόμενων

δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος. Από την άποψη αυτή, ο πολιτικός συντονισμός και η κοινή δράση μέσα στο μαζικό κίνημα θα αποτελέσουν μεγάλη βοήθεια και δεν πρέπει να υποτιμούνται στο όνομα μιας «πολιτικής συμφωνίας». Χωρίς αυτό, το πρώτο ουσιαστικό και έμπρακτο βήμα, κάθε συζήτηση θα γυρνά σαν ρόδα στον αέρα. Δεύτερο, ήρθε η ώρα να ανατιναχθούν οι γέφυρες με την κυβέρνηση.

Δεν χωρά καμιά αυταπάτη για την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, που σωστά οι θέσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ χαρακτηρίζουν ως αντιλαϊκή κυβέρνηση, αστικής διαχείρισης, επίθεσης και πολιτικής. Δεν πρόκειται βεβαίως για μια ρεφορμιστική κυβέρνηση της Αριστεράς. Η εφαρμογή των μνημονίων και η προώθηση της αστικής αντιδραστικής αναδιάρθρωσης δεν είναι ρεφορμισμός, είναι αστική πολιτική και σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί. Κατά συνέπεια είναι τουλάχιστον παράλογο να παραμένουν δυνάμεις της αντικυβερνητικής αντιμνημονιακής Αριστεράς, όπως της ΛΑΕ, σε κοινές παρατάξεις με τον κυβερνητικό συνδικαλισμό ή και την κυβερνητική διαχείριση, όπως στις Περιφέρειες.

Δεν θα αφήσουμε τον εξευτελισμό της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ να γίνει εξευτελισμός του λαού και της Αριστεράς

Πηγή: ΠΡΙΝ